

d.21.5.18.

Lær dine børn at være solidariske – ellers lærer de det ikke

Vores børn lægger mærke til de tendenser, der er i verden: De skal være hurtigere, bedre og lære mere. De kigger op og ser en masse mennesker glo på deres skærme. I en tid med demonstrationer omkring strejke, lockout, Syrienkrig og Pride vil jeg opfordre til, at du tager dine børn med til demonstrationer: Lær dine børn at være solidariske, for det er ingen selvfølge længere!

Den seneste tids snak om strejke og uklarhed i forhold til, om børn skal i skole, fritidsordning eller andet, hvis og når strejken rammer giver utryghed for mange børn. De lægger mærke til, at der bliver snakket om dem, men de fleste ved ikke, hvad der foregår.

Hvem bliver taget som gidsel, når strejke og lock-out-situationen rammer? Det gør alle almindelige danskere. Alle de offentlige ansatte. Men også deres familier, og alle folk, der har børn i skoler, børnehaver, og sygehusene er pressede nok i forvejen. Alle almindelige mennesker er afhængige af det offentlige.

Mange vil mene, at børn ikke behøver at vide alt. Det mener jeg heller ikke. Men vi skal heller ikke udelukke dem, når der sker store ting i den verden, de lever i. Ved at lade være med at fortælle dem om realiteterne, forbliver de urealistiske omkring det samfund, som er vores pligt at forberede dem på.

Hvis vi ikke prøver at forklare, når de stiller spørgsmål, så ekskluderer vi dem. Og det er langt værre. For den verden, som børn så ser, består næsten stort set af folk, der kun ser dem selv: Folk går nærmest ind i hinanden på gaden, fordi de ikke kigger op fra deres mobilskærme.

Børn ser folk glo i skærme

Jeg sidder i kørestol og har to børn på 7 og 10 år. De ser, at jeg tit og ofte er ved at få folk på skødet, fordi de går ud lige foran mig på gågaden for eksempel. Folk ser mig ikke, fordi de går rundt med deres mobil. Jeg plejer at grine lidt af dem, og hvis det er en lidt sød fyr for eksempel eller et barn kan jeg finde på at sige, at vedkommende da gerne må sidde på mit skød, hvis det var det, der var hensigten. For det meste griner folk. Men de siger også altid undskyld mange gange. Jeg tror, de er flove over, de ikke havde set sig for.

Mine børn lægger mærke til det. De ser så mange, der kigger ned. På nettet ser vores børn tusindvis af selfies, og de ser folk, der lægger videoer op af sig selv på nettet mens de synger, fordi de håber på at blive superstjerner, politikere, der fortæller om de dovne arbejdsløse, nasserne på kontanthjælp og flygtningene, der ikke bidrager (for bare at nævne nogle forfærdelige klichéer). Jeg bruger derfor meget tid på at sige, at man kan bidrage til samfundet på mange måder. Man kan både klare sig godt i skolen, være dygtig med hænderne, være god til at spille sport – men man kan også være god til fællesskabet, til at hjælpe andre, til at være solidarisk. Vi har brug for alle slags mennesker i vores samfund.

Tag for eksempel mig selv. Jeg har været handicappet, siden jeg var to år, hvor jeg fik konstateret giggt. Jeg har haft brug for hjælp mange gange. Men jeg arbejder også selv, og jeg har elsket at arbejde i mange år! Blandt andet som karrierecoach på Aalborg Universitet i 12 år og nu har jeg min egen socialøkonomiske virksomhed, Mælkebøttebarn i blomst. Vi kan ikke alle bidrage på samme måde. Og spørger du mig, så er en af de bedste og vigtigste værdier i Danmark et åbent sind samt solidaritet.

Strejke i børnehøjde

Jeg vil derfor virkelig gå langt for at lære mine børn om solidaritet! Og det er vigtigt nu. For mange børn er forvirrede. Derfor spurgte jeg mine børn, om de havde hørt om strejke og lockout. De sagde begge ja, men de vidste ikke, hvad det betød.

Så forsøgte jeg at forklare: De fleste af dem, der arbejder på skoler, på sygehuse og hos de ældre er det, man kalder offentligt ansatte. De vil gerne have mere i løn og så vil de ikke løbe hurtigere. Lige nu får de en betalt frokostpause, så de kan få energi fra deres madpakke, men måske skal de selv betale for den fremover. De offentligt ansatte synes, de har nok ting, de skal nå på en dag, nu kan de

ikke mere. Måden de kan få mere i løn på er ved at sige, at hvis de ikke får mere, så bliver de hjemme.

- Jamen så giv dem da mere i løn! siger de.

- Det er så den anden del. For ved I, hvad lock out betyder? (Deres far er skotte, så de kan meget engelsk).

- Lukke ude?

- Nemlig. Så. Der sidder nogle politikere på en borg, der hedder Christiansborg. Og de bestemmer over de offentligt ansatte. Men nogle gange så glemmer de lidt, hvordan almindelige mennesker har det. Derfor siger de, at de kan lukke de offentligt ansatte ude, hvis de strejker. Det betyder, at de ikke får nogen løn.

- Men så kan de ikke få noget mad! sagde min yngste.

- Nej, så vi må håbe, de kan finde ud af noget, inden det når så vidt, siger jeg.

- Er der ikke noget at gøre?

Og netop det sidste spørgsmål er vigtigt: Der ER noget at gøre! Vi kan nemlig tage dem med til demonstrationer! Og dem er der masser af i den kommende uge. Børnene skal se, at vi er mange, der støtter de offentligt ansatte, at vi er mange, der gerne vil sørge for gode arbejds- og lønvilkår for andre end os selv. Ikke kun fordi det er besværligt for os i hverdagen at skulle finde nye pasningsmuligheder for vores børn hvis og når strejke/lockoutsituationen rammer, men fordi vi kan stå sammen og kæmpe for den almindelige offentligt ansatte.

Jeg var utryg som barn

Da jeg var barn voksede jeg op i et hjem, der var meget utrygt. Min far slog mig og min mor, min mor var invalid, og det var jeg også. Men mit hoved har aldrig fejlet noget. Jeg fik fat i, at der skete ting ude i verden. Når jeg prøvede at få en forklaring fik jeg at vide, at det skulle jeg ikke tænke på. Men når man vokser op i en tid hvor en mand som John Lennon, der står for ren kærlighed, bliver myrdet, oliekriser kradser og mors og fars gæstearbejdervenner får tæsk pga. deres hudfarve, så er det svært bare at lade som ingenting.

Jeg lå alene og frygtede det ene og det andet om aftenen. Jeg havde ikke nogen forælder, der forstod mig og mine frygter. Jeg ville gerne, at en havde forklaret mig, at der var nogen, der var sure på hinanden ude i verden, men at jeg var sikker. At jeg var tryg.

Mange siger, at nutidens børn er egoistiske og forkælede. Men hvad regner verden med, når det er det eneste de ser er folk, der er egoistiske? Det er dem, vi hylder! Og værre endnu: Det er dem, vi viser, vi er. Måske ikke dem vi er, men udadtil ser det sådan ud.

Børn må godt blive oprørte

Det er i orden at børn bliver ked af det. Der er ting i livet, man bliver oprørte over, men så skal man have nogle værktøjer til at håndtere det og hjælpe børnene med det. Fx vise børn at det er okay at blive ked af det og sur, men man kan komme ovenpå igen. Vi er alle ansvarsfulde væsener, der både bliver bange og glade og kede af det og vrede. Det er en del af det at være menneske.

Jeg siger ikke, at vi skal fortælle børnene alt. Og jeg mener heller ikke, vi skal farve vores børn med politiske holdninger (selvom jeg nogle gange synes, det er lidt svært!). Men når mine børn vokser op i en verden, der hele tiden skal gå hurtigere, hvor den almindelige borger bliver presset fra alle mulige leder og kanter for at forbedre sig konstant, hvor almindelige mennesker glor i deres telefonskærme, hvor børnehaver har skilte, der siger ”respekter dit barn – sluk din mobil”, og hvor superstjerner er fra reality-TV og kun snakker om dem selv – så skal vi huske også at vende deres fokus!

Det gør vi ved at vise dem, at solidaritet findes. Mangfoldighed findes. Næstekærlighed findes. Husk at hylde Dalai Lama, som du hylder The Kardashians, for eksempel – og slæb så dine børn med ud i verden og vis dem, at deres stemme også betyder noget!